

Книгата на Даниил — сто осемдесет и пета

Божественост, въплътена: дълбокото изповедание на Петър и неговите последици

Jeff Pippenger

2024-04-15

Когато Петър изложи своя отговор на Христовия въпрос за това кого учениците казват, че е Христос, той посочи, че Исус е Помазаникът, Христос, Месията. Той също така каза, че Той е Божият Син.

А когато Исус дойде в пределите на Кесария Филипова, попита учениците Си, казвайки: За кого Ме мислят хората, Мене, Човешкия Син? А те рекоха: Едни казват, че си Йоан Кръстител; други — Илия; а трети — Еремия или един от пророците. Той им каза: А вие за кого Ме казвате, че съм? А Симон Петър отговори и рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. А Исус в отговор му рече: Блажен си ти, Симоне, сине Йонов, защото не плът и кръв са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И аз ти казвам още, че ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:13–19.

Чрез Петър Светият Дух представи съществената истина, която сто четиридесет и четирите хиляди трябва да разберат. Той направи това в Паниум, което беше Кесария Филипова. Паниум е най-свещеното храмово място в поклонението на змея, защото Гърция представлява света, а светът в последните дни е Организацията на обединените нации, която е земният представител на змея. „Портите на ада“ е име за храма на Пан, гръцкия козел-бог. Храмът беше построен пред една пещера, която съдържаше извора на Паниум. Изворот на Паниум захранваше река Йордан, която е символ на Христос.

Името „Йордан“ означава „слизаш“, и той започва течението си в планинската област на северен Израил, като черпи главния си извор от изворите на планината Ермон, най-високия връх в Ермонската верига, където се намира изворот, наречен „портите на ада“. Ермон означава „свещен“, а „Йордан“ означава „слизам“. Река Йордан извира от високите места на планината Ермон и се спуска през долината на Йорданския разлом, като накрая достига Мъртво море, което е най-ниската точка на земната повърхност.

Водите, които подхранват река Йордан, които извира от храма на Пан и които в крайна сметка достигат до най-ниската точка на земята, представляват снизхождението, което Божият Син извърши, когато напусна най-високата свещена планина, за да слезе до най-ниското „мъртво море“ на този свят. Снизхождението на Христос от небето до смъртта на кръста също така означава, че Той взе върху Себе Си плътта на падналия човек, защото Неговият път от небето до кръста бе подхранван от водите, които извираха от „портите на ада“.

Мъртво море е не само най-ниското място на земята, но и най-солените води на земята — девет пъти по-солени от океана. Христовата смърт на кръста, предобразена от Мъртво море, е мястото, където Той потвърди Своя завет с мнозина.

И всяка жертва от хлебния ти принос да подправяш със сол; и да не допускаш солта на завета на твоя Бог да липсва от хлебния ти принос; при всичките си приноси да принасяш сол. Левит 2:3.

По пътя си от изворите на планината Ермон река Йордан преминава през Галилейското море, което е известно също като Тивериадското езеро и езерото Кинерет. Галилея означава „панта“ или „повратна точка“. Тиберий е името на римския владетел, който последва Август Кесар, а поради формата на езерото то се нарича Кинерет, което означава „арфа“ или „лира“. Повратната точка за човечеството настъпи, когато управляваше Тиберий Кесар и Исус бе разпънат на кръст, и всяка арфа на небето замлъкна. Географското свидетелство на река Йордан във връзка с „портите на ада“, тоест храма на гръцкия бог Пан, говори за свидетелството, което Петър провъзгласи чрез вдъхновението на Светия Дух.

Въплъщението на Христос бе съчетанието на Божествеността и човечеството, което настъпи, когато Божественият Божий Син прие върху Себе Си човешка плът, като по този начин съедини Божествеността с човечеството, както е представено от водите от извора на Пан, които подхранват река Йордан. А това, което подхранваше извора на Пан, бяха росата, дъждът и снегът, падащи върху планините Ермон, като Ермон представлява „свещената“ планина, която е горният Ерусалим.

Песен на възкачванията. Давидова. Ето, колко е добро и колко е угодно братя да живеят заедно в единство! То е като скъпоценното миро върху главата, което се стича по брадата, Аароновата брада, което се стича до полите на одеждите му; като росата на Ермон и като росата, която слиза върху Сионските планини; защото там Господ заповяда благословението, живот до века. Псалми 133:1–3.

„Скъпоценното миро“, което се стичаше по брадата на Аарон, беше елеят, който бе употребен, когато той и синовете му бяха помазани за Божии свещеници.

И да вземеш от кръвта, която е върху олтара, и от помазващото масло, и да поръсиш с тях Аарон и одеждите му, и синовете му, и одеждите на синовете му с него; и той ще бъде осветен, и одеждите му, и синовете му, и одеждите на синовете му с него. Изход 29:21.

Петър изрази изповедта на всички ученици и, като стори това, изрази изповедта на сто четиридесет и четирите хиляди, които трябва да бъдат помазани като единно свещенство, издигнато като знаме. „Елеят“, с който беше помазан Аарон, беше също и като росата на Ермон и също росата на сионските планини. „Елеят“ и „росата“ са вестта, която представлява помазанието на Светия Дух.

Внимавайте, небеса, и ще говоря; и нека чуе земята думите на устата ми. Учението ми ще капе като дъжда, словото ми ще се излива като росата, като ситния дъжд върху

крехката трева и като пороите върху тревата; защото ще възвестя името Господне: въздайте величие на нашия Бог. Второзаконие 32:1–3.

„Росата“ е „учението“, което пада върху хълмовете на Сион, и тя е „елейът“ на помазанието, който обединява сто четиридесет и четирите хиляди, които са Божиите свещеници в последните дни. Учението капе като дъжд и се стича като роса, защото е „публикувано“. То е публикувано, защото небето и земята трябва да внимават и да чуят думите на Неговите уста чрез едно обединено свещенство, което е знамето, провъзгласяващо вестите на Среднощния вик и Силния вик.

Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който донася блага вест, който възвестява мир; който донася блага вест за добро, който възвестява спасение; който казва на Сион: Твоят Бог царува! Твоите стражи ще издигнат глас; заедно ще пеят с висок глас, защото ще видят лице в лице, когато Господ възвърне Сион. Избухнете в радост, запейте заедно, вие, запустели места на Йерусалим; защото Господ утеши Своя народ, изкупи Йерусалим. Господ оголи святата Си мишца пред очите на всички народи; и всички краища на земята ще видят спасението на нашия Бог. Исая 52:7–10.

Стражите на последните дни, представени от Петър, възвестяват спасение и мир, и те ще бъдат единни, защото ще виждат очи в очи. Това се случва, когато „Господ възвърне Сион“. Еврейската дума, преведена като „възвърне“, означава „обръща“. Когато Господ обърне Сион, това означава, че Сион е бил в плен, както е представено чрез разпръсването, и това се обръща, когато пленът престане.

Защото така казва Господ: Когато се изпълнят седемдесет години във Вавилон, Аз ще ви посетя и ще изпълня към вас благото Си слово, като ви върна на това място. Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ — мисли за мир, а не за зло, за да ви дам желан край. Тогава ще Ме призовете, и ще отидете и ще Ми се помолите, и Аз ще ви послушам. И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце. И Аз ще бъда намерен от вас, казва Господ; и ще обърна плена ви, и ще ви събера от всички народи и от всички места, където съм ви прогонил, казва Господ; и ще ви върна отново на мястото, откъдето ви направих да бъдете отведени в плен. Еремия 29:10–14.

Всички пророци говорят за последните дни, а в последните дни Неговият народ е в пленничество, което трябва да бъде обърнато, за да се изпълни свидетелството на пророчеството.

Словото, което дойде към Йеремиа от Господа, казвайки: Така говори Господ, Израилевият Бог: Напиши си в книга всички думи, които ти говорих. Защото, ето, идат дни, казва Господ, когато ще върна от плена Своя народ Израил и Юда, казва Господ; и ще ги върна в земята, която дадох на бащите им, и те ще я притежават. Йеремиа 30:1–3.

След три дни и половина сън, както Лазар спа четири дни, а Даниил жалееше двадесет и един дни, Михаил възкресява двамата свидетели, които са Неговият народ в последните дни, и ги привежда в единство, а също така ги помазва чрез една вест, която бива

публикувана по целия свят. Тази вест е „росата“ на планината Ермон (свещената планина), която подхранва извора на Пан, а той след това подхранва река Йордан. Помазанието, което се извършва чрез тази вест, представлява помазанието на Исус, което отбелязва момента, когато Той стана Христос, както Петър посочи.

Когато Петър определи Христос като Божия Син, той представи Христос като едновременно Божия Син и Човешкия Син, както е представено чрез водите на „портите на ада“, които захранват река Йордан. Изповедта на Петър бе породена чрез вдъхновението на Светия Дух и именно тази истина — че Исус е Христос, Помазаникът, и че Той е едновременно Бог и човек — бе посочена от Исус като истината, която ще бъде средоточието на битката срещу Божия народ в последните дни, народ, за който Христос обеща, че ще бъде победоносен, защото „портите на ада“ няма да надделеят над тази истина.

Истината е, че на 11 септември 2001 г., точно както Исус бе помазан при Своето кръщение, започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, и в тази история щеше да има едно разочарование, което щеше да поразии Неговия народ в последните дни, докато Той не ги възкреси и не обърне плена им. Процесът на възкресение включва обединяването на Неговия народ в могъща войска, която бива издигната като знаме. Делото на възкресяване, очистиране, обединяване и издигане след смъртта по улиците е илюстрирано в стихове десети до петнадесети от единадесета глава на Даниил, както и в други библийски пасажии. Но в стихове тринадесети до петнадесети Христос отново е довел Своите ученици в Кесария Филипова, в Паниум, и именно там Божият печат се отпечатва за вечността.

Едва когато разберем дълбочината на тези факти, можем да разпознаем откровенията на истината, съдържащи се в свидетелството на Кесария Филипова. В осемнадесети стих на шестнадесета глава от Матей името на Симон Варйона е променено на Петър, което символизира сто четиридесет и четирите хиляди, както беше отбелязано по-рано в неотдавнашна статия. Математическото откровение, установено в стиха, възвеличава Исус като Чудния Изчислител, защото не само Петър може да бъде разбран като представящ сто четиридесет и четирите хиляди, но и Матей 16:18 е също математическият символ на „фи“.

Преди да разгледаме математиката, свързана с „phi“, трябва да се отбележи, че „phi“ е част от думата „Philippi“, второто от двете имена на града Паниум. Осемнадесети стих посочва, че Исус е говорил на Петър на еврейски, което е било записано на гръцки, а по-късно преведено на английски. Тези три стъпки свидетелстват за Христовия контрол над Неговото Слово. Когато думата се разглежда във връзка с математическата система за умножаване на номерираните позиции, се установява, че името Петър е равно на сто четиридесет и четири хиляди, като по този начин се подчертава Исус като Чудесния Броител. В същия този стих, където Исус прогласява, че ще съгради Своята църква, Чудесният Броител е управлявал процеса на превода, за да се увери, че истината, представена в осемнадесети стих на шестнадесета глава, ще представя математическия символ „phi“.

И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съгради Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. Матей 16:18.

Неговата църква не е изградена просто върху учението, че Исус е Христос и че Той е Божият Син, но и върху факта, че Той е Словото, и че Словото е сътворило и управлява всичко, включително математиката, граматиката и делата на хората.

В Него и ние придобихме наследство, като бяхме предопределени според намерението на Онзи, Който върши всичко по решението на Своята воля. Ефесяни 1:11.

Фи, често означавано с гръцката буква ф (фи), е математическа константа, приблизително равна на 1.618033988749895. Това число е известно като златното сечение или божествената пропорция. То е „ирационално число“, което означава, че не може да бъде изразено като проста дроб, а десетичното му представяне продължава безкрайно, без да се повтаря.

Златното сечение притежава множество забележителни свойства и се проявява в различни контексти в математиката, изкуството, архитектурата, природата и други области. То често се среща в геометрични фигури, като правоъгълници, петоъгълници и додекаедри, при които отношението на по-дългата страна към по-късата страна е равно на фи.

В изкуството и архитектурата се смята, че златното сечение създава естетически приятни пропорции. То е било използвано от художници и архитекти през цялата история — от древните цивилизации до Ренесанса и отвъд него — за проектирането на композиции, сгради и произведения на изкуството. В математиката златното сечение се среща в различни математически уравнения и редици, включително редицата на Фибоначи, в която всеки член е сбор от двата предходни члена. С нарастването на членовете на редицата на Фибоначи отношението на последователните членове се приближава до фи.

В стих 16:18 намираме математическото фи (1.618...). Исус, Богът, „Който върши всичко по решението на Своята воля“, благоволи да постави Своя подпис като Палмони, Чудното Число, или Преброителят на Тайните, в пророческата география, която определя бойното поле на Неговата църква срещу портите на ада в последните дни. На това пророческо бойно поле, чрез Своя контрол над числата, Той представи сто четиридесет и четирите хиляди чрез „Петър“, чието име беше променено от „Симон“ — онзи, който чува посланието на гълъба — на „Петър“, като по този начин отбеляза сто четиридесет и четирите хиляди като Своя заветен народ на последните дни.

„Канарата“, която Той избра, за да изгради върху нея Своята църква, е основополагащата канара, основанието и главният краеъгълен камък на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, защото няма истинско основание, което да не е Христос. От кръщението на Христос, когато Симон „чу“ вестта на гълъба, до кръста на Мъртво море, в продължение на хиляда двеста и шестдесет дни, два пъти всеки ден, имаше сутрешна и вечерна жертва, освен в последния ден от хилядата двеста и шестдесет дни, защото в онзи ден вечерната жертва се изплъзна от свещеника, и на кръста Христос умря като две хиляди петстотин и двадесетото приношение.

„Всичко е ужас и смут. Свещеникът е на път да заколи жертвата; но ножът пада от безсилната му ръка и агнето се изплъзва. Образът е срещнал своя първообраз в смъртта

на Божия Син. Великата жертва е принесена. Пътят към Пресветото място е открит. Нов и жив път е приготвен за всички. Вече не е нужно грешното, скърбящо човечество да очаква идването на първосвещеника.“ Копнежът на вековете, 757.

„Канарата“, върху която Той щеше да изгради Своята църква, е крайъгълният камък, който зидарите отхвърлиха; нейното число е „две хиляди петстотин и двадесет“. В един кратък стих Христос представя Себе Си като Господар на всичко, и когато прави това, Той стои и говори в стихове тринадесети до петнадесети от единадесета глава на Даниил.

И Аз ти казвам още: ти си Петър; и на тази канара ще съградя Моята църква, и портите на ада няма да ѝ надделят. Матей 16:18.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Скритите неща принадлежат на Господа, нашия Бог; а онези неща, които са открити, принадлежат на нас и на децата ни до века.“ Второзаконие 29:29. Как точно Бог е извършил делото на сътворението, Той никога не е разкрил на хората; човешката наука не може да издири тайните на Всевишния. Неговата творческа сила е също тъй непостижима, както и Неговото съществуване.

„Бог е допуснал поток от светлина да се излее върху света както в науката, така и в изкуството; но когато мъже, които претендират за научност, разглеждат тези въпроси от една чисто човешка гледна точка, те несъмнено ще стигнат до погрешни заключения. Може да е безобидно да се разсъждава отвъд онова, което Божието слово е разкрило, ако нашите теории не противоречат на фактите, намиращи се в Писанията; но онези, които изоставят Божието слово и се стремят да обяснят Неговите творчески дела въз основа на научни принципи, се носят без карта и компас по непознат океан. Най-великите умове, ако не бъдат ръководени от Божието слово в своите изследвания, се объркват в опитите си да проследят взаимоотношенията между науката и откровението. Понеже Творецът и Неговите дела са толкова далеч отвъд тяхното разбиране, че те не са способни да ги обяснят чрез природни закони, те приемат библейската история за ненадеждна. Онези, които се съмняват в достоверността на повествованията на Стария и Новия Завет, ще бъдат подтикнати да отидат още една стъпка по-нататък и да се усъмнят в съществуването на Бога; а след това, изгубили своята котва, те са оставени да бъдат блъскани в скалите на неверието.“

„Тези хора са загубили простотата на вярата. Трябва да има твърда вяра в божествения авторитет на Божието свято Слово. Библията не трябва да бъде изпитвана чрез човешките представи за науката. Човешкото знание е ненадежден водач. Скептиците, които четат Библията с цел да придирият, могат поради несвършено разбиране или на науката, или на откровението да твърдят, че намират противоречия между тях; но, правилно разбрани, те са в свършена хармония. Моисей писа под ръководството на Божия Дух и една правилна теория на геологията никога няма да претендира за открития, които не могат да бъдат съгласувани с неговите изявления. Всяка истина, било в природата, било в откровението, е съгласувана със себе си във всичките си проявления.

„В Божието слово се повдигат множество въпроси, на които и най-дълбокомислените учени никога не могат да отговорят. Вниманието ни се насочва към тези теми, за да ни се покаже колко много има, дори сред обикновените неща от всекидневния живот, което ограничените умове, с цялата си хвалена мъдрост, никога не могат напълно да разберат.“

„Ала хората на науката мислят, че могат да разберат Божията мъдрост — онова, което Той е извършил или може да извърши. Широко е разпространена представата, че Той е ограничен от собствените Си закони. Хората или отричат, или пренебрегват Неговото съществуване, или си въобразяват, че могат да обяснят всичко, дори действието на Неговия Дух върху човешкото сърце; и вече не благоговейт пред Неговото име, нито се боят от Неговата сила. Те не вярват в свръхестественото, понеже не разбират Божиите закони, нито Неговата безпределна мощ да извършва волята Си чрез тях. Както обикновено се употребява, изразът „закони на природата“ обхваща онова, което хората са могли да открият относно законите, управляващи физическия свят; но колко ограничено е тяхното познание и колко необятна е областта, в която Творецът може да действа в съгласие със собствените Си закони и все пак напълно отвъд разбирането на крайните същества!“

„Мнозина учат, че материята притежава жизнена сила — че на материята са придадени определени свойства и след това тя е оставена да действа чрез собствената си вътрешно присъща енергия; и че действията в природата се осъществяват в съгласие с неизменни закони, в които Сам Бог не може да се намесва. Това е лъжлива наука и не се подкрепя от Божието слово. Природата е служителка на своя Създател. Бог не отменя Своите закони и не действа против тях, но непрестанно ги използва като Свои оръдия. Природата свидетелства за разум, за присъствие, за действена енергия, която действа в и чрез нейните закони. В природата има непрестанно действие на Отца и Сина. Христос казва: „Отец Ми работи досега, и Аз работя.“ Йоан 5:17.“

„Левитите, в своята песен, записана от Неемия, пееха: „Ти, само Ти, си Господ; Ти си направил небето, небето на небесата, с цялото им воинство, земята и всичко, което е в нея, ... и Ти ги запазваш всички.“ Неемия 9:6. Що се отнася до този свят, Божието дело на творението е завършено. Защото „делата бяха свършени още от създанието на света“. Евреи 4:3. Но Неговата сила все още действа, за да поддържа предметите на Неговото творение. Не защото веднъж приведен в движение механизмът продължава да действа чрез собствената си присъща енергия, пулсът бие и дишането следва след дишане; но всеки дъх, всяко биене на сърцето е свидетелство за всепроникващата грижа на Онзи, в Когото „живеем, и се движим, и съществуваме“. Деяния 17:28. Не поради присъща сила земята година след година принася своите плодове и продължава движението си около слънцето. Божията ръка направлява планетите и ги държи на мястото им в техния подреден ход през небесата. Той „извежда множеството им с число; нарича ги всички по име; поради величието на могъществото Му и защото е силен във власт, ни едно не липсва“. Исаия 40:26. Чрез Неговата сила растителността процъфтява, листата се появяват и цветята разцъфтяват. Той „прави да расте трева по планините“ (Псалм 147:8), и чрез Него долините стават плодородни. „Всички зверове на гората ... търсят храната

си от Бога“, и всяко живо същество, от най-малкото насекомо до човека, е ежедневно зависимо от Неговата промислителна грижа. С прекрасните думи на псалмиста: „Всички те очакват от Тебе.... Това, което им даваш, те събират; отваряш ръката Си, насищат се с блага.“ Псалм 104:20, 21, 27, 28. Неговото слово управлява стихииите; Той покрива небето с облаци и приготвя дъжд за земята. „Дава сняг като вълна; разпръсква скрежа като пепел.“ Псалм 147:16. „Когато издава гласа Си, има множество води в небесата, и прави парите да се издигат от краищата на земята; прави светкавици с дъжд и изважда вятъра от съкровищниците Си.“ Еремия 10:13.

„Бог е основата на всичко. Всяка истинска наука е в съгласие с Неговите дела; всяко истинско образование води до послушание към Неговото управление. Науката открива пред погледа ни нови чудеса; тя се възнася високо и изследва нови дълбини; но от своите изследвания не донася нищо, което да противоречи на Божественото откровение. Невежеството може да се стреми да поддържа лъжливи възгледи за Бога, като се позовава на науката, но книгата на природата и писаното слово хвърлят светлина една върху друга. Така биваме водени да се прекланяме пред Твореца и да имаме разумно доверие в Неговото слово.“ Патриарси и пророци, 113–115.